

לעילוי נשמת
א"מ מרת מירה ב"ר קלמן יוסף ע"ה
נלב"ע בשב"ק כ' אייר תשס"א
ת. נ. צ. ב. ה.

העלון לאברכי כולל, בני הישיבות ולכל לומדי התורה

האיחוד בהידוד

המאחד בקרבו חידודים ותשובות בהלכה ובאגדה

לע"נ ר' שמעון יהודה בן הגה"צ ר' אברהם יעקב (זיידל) עפשטיין זצוקלה"ה פרשת בחקתי (בא"י) תשע"ב

כתב חידה

בשמות רבים נקראתי,
ובין הנסיכים נמנית.
מדבר הנבואה לא ניצלתי,
וצרות נוראות עברתי.
על מלכים רבים נתמנית,
ובליבי ביזיתי ולכך מרדתי.

מי אני?
רמז: דמות הקשורה לפרשה

תזכורת: הקשר בין הדמות לפרשה הוא בהזכרתה או ברמיזה בפרשה או בפרש"י

מענינא דירחא

מולד חודש סיון
ליל שני
בשעה 11:01.4 בלילה.

"תנא דבי רבי ישמעאל, אילמלא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהן שבשמים כל חדש וחדש דייים. אמר אביי, הלכך נימריהו בעומד" (סנהדרין מ"ב א')

היאך למד אביי מדברי רבי ישמעאל, שיש לומר הברכה במעומד דוקא (לבד מפרש"י והיד רמה שם).

דבר תורה

"ואַתְּלַתֶּם בְּשַׁר בְּגִינְתֵיכֶם וּבֶשֶׂר בְּגִינְתֵיכֶם תֹּאכְלוּ". ויקרא כ"ו כ"ט.

אחד המדרשים הנוראים והמוזעזעים על אשר אירע לבני ישראל בעת חורבן בית המקדש, מובא בספרא בפרשתנו (ג), וכע"ל ביומא ל"ח ב', איכ"ר א' נ"א ב', כ"ג, הובא בילקוט בפרשתנו תרל"ה ד"ה בשבירה, "ואכלתם בשר בנינים ובשר בנותיכם מאכלו. אמרו עליו על דואו בן יוסף, שמת והניח בן קטן לאמו, והיתה מדרתו בטפחים בכל שנה, ונותנת משקלו זה לשמים [וביומא איתא: בכל יום היתה אמו מדרתו בטפחים (ליד כמה נוסף בו מינוס ליום - רש"י), ונותנת משקלו זה זהב (ונונתת המשקל, אומד התוספת - רש"י) לבית המקדש]. וכשהקיפו מצודת ירושלים, טבחתי בידה ואכלתי, ועליה מוקן ירמיה ואמר (איכה ב' כ'), ריבוי, אם תאכלנה נשים פרץ ע"ל טפחים, משיבה רוח הקודש ואומר, אם יתגר במקדש ה' כהן ונגביא, זה זכרה בן והייעד כהן...". וע"ע במדרש זוטא איתא א' א', שמואל מעשה זה בתוספת, "היתה אמו ואם אמו ואחות ואחות אבינו מדרתו את בנו בטפחים ונותנת משקלו זהב, כיון שצר נבוכדנצר על ירושלים היתה אמו וקורבנותיו אוכלים אותו אברים אברים...".

כל הלומד מדרש זה, אינו יכול להשאיר שני רגועי, אלא יזעזעו אחזתו עד עמקי ליבו, היתכן כדבר הזה, שאותו בן קטן לאמו האלמנה, הצער היחיד למשפחה, שמרוב חביבותו והאבתת אליו היתה שוקלת אותו בכל שנה ליעת המדרש, ולבבלי בכל יום, ולמדרש זוטא, היה זה מעמד משפחתי מיוחד, בו האם עם אמה, ואחותו (של הבן) עם אחות האב המת, כל אותן ארבע נשים שאבהו אהבת נפש, מדרות ושוקלות אותו בחיבה יתירה, ובכל נפש שתייה המצור על ירושלים, מחדה אותו אמו בידה יחד עם הסבתא האחות והודדה הנוראות, ואילו אברכים אברים, נורא שבנוראות.

אך הפלא הגדול הוא לאורה על ירמיה הנביא, שזקן עליון ואומר, "רָאָה ה' וְהִבִּיטָה לְמִי עוֹלָתָה כֹּה אִם תֹּאכְלֶנָה נָשִׁים פְּרִיץ עַלֵּי טַפְחִים", בתוך דבריו שנמע איוז שהיא נימה של קושיה או אבק שנוא וצריך להבין, איוז שאלה היתה לו אלפי שנים על מאורע נוראי זה, כאשר התורה בפרשתנו מחזירה על כך מפורשות, שאם לא ילכו בדרך ה' ולא ישמרו מצוותיו ויוקו, אחת מהקלות הנוראות הם, "ואַתְּלַתֶּם בְּשַׁר בְּגִינְתֵיכֶם וּבֶשֶׂר בְּגִינְתֵיכֶם תֹּאכְלוּ".

עוד יותר צריך להבין את תשובתו של ה' לימיה הנביא, "אִם יִהְיֶה בְּמִקְדָּשׁ ה' כַּהֵן וְנָבִיא", מה השייכות בין הריגת זכריה הנביא שהיה גם כהן, במקדש ה', שלכאורה היה צריך להשיב לימיה, שכבר נאמר כל בפרשתנו, ושיאלו בשר הנינים והנבות.

ומבאר רבי יוסף סטלאנט בספרו 'באר יוסף' (בפרשתנו, עמ' ע"ו), ודאי שירמיה ידע את הקלות שבפרשתנו, שהם כוללים בתוכם גם את הקללה של אכילת בשר הבנינים והנבות, אבל בכל זאת אינו דומה אדם השואג את בניו או אפילו שאינו אוהבם כל כך, שלבסוף כשאחד מהם מת, מתוך רעב הוא אוכל את בשרו, שהוא דבר נורא עד מאוד, ויתרה מכך, שאותו אב יקום על בנו וישחטנו נפש כדי לאוכלו, הוא טרגדיה שאי אפשר כלל לתאר, אך לא ניתן ללל לחשונות ביניהם לבין אמה אלמנה השוחטת בידה את בנה יחידה שאהבתו אהבת נפש, שהייתה בכל יום שוקלתו ומנדבת משקלו זהב לבית המקדש, ואותו אב שוחטתו ואוכלתו יחד עם שאר שנות המשפחה איברים אברים, ועל כך קונן ירמיה הנביא, ושואל את ה', "רָאָה ה' וְהִבִּיטָה לְמִי עוֹלָתָה כֹּה", כאשר הדגש הוא על ה'למי', על איוז יחיד מתוך כלל ישראל נגורה קיום תוכחה וקללה נוראה זו של אכילת הילדים, שהיה גם אם זה היה קורה במשפחה רגילה, א'ם תאכלנה נשים פרץ, הטרגדיה והאסון הנוראים מספיק, ומדוע היה צריך להגיע שיהיה תוכחה וקללה זו אצל ע"ל טפחים, אצל אותו שמדדו עליו טפחים בכל יום על גידולו, בן יחיד לאלמנה ולכל משפחתו, וזו הייתה שאלת ירמיה לה'.

השיבו ה' "אם יתגר במקדש ה' כהן ונגביא", עונש נוראי זה של אכילת דואו בן יוסף איברים אברים על ידי אמו ושאר קרובותיו, היה מדה כנגד מדה על הדבר הנוראי שעשו ישראל בהריגת זכריה הנביא, שהרי צריחת יהודי עיריה נוראה עד מאוד גם אם מדובר בשוטה וחסר דעה, ואם רצחו יהודי בעל דעת, מתעממת העבירה עוד יותר, ואם רצחו נהון, נוספת חומרה נוספת לעבירה, ואם רצחו נביא ה', היה דבר חמור בהרבה ואם רצחו דיון שדן דין אמת לאמתו, לא ניתן כלל לשער את חומרתו של עוון זה. והנה אם רצחו יהודי בכל מקום, הוא כוון נוראי עד מאוד. ואם רצחו אותו בתוככי בית המקדש, במקום הקדוש, אזי עוד פנה אל מנשא. ודבר פשוט הוא, שרציחת יום של חול, חמור עד מאוד. אך אם רצחו בשבת קודש, מלבד האיסור הנוסף של חילול שבת, ועוד הרציחה ביום קדוש זה, מעצבים את העבירה לאין ערוך ושיעור. ואם רצחו ביום הכיפורים, יום קדוש וטהור, המיוחד מכל ימי השנה, זה שאפילו עיצומו של יום מכפר, בודאי שהרציחה בו חמורה הרבה יותר. על אחת כמה וכמה, שרצחו את זכריה, שהיה יהודי בעל דעה עצומה של יום וכן נביא, ובמקום המקדש, בעזרה על ידי המזבח, וביום החמור ביותר, יום הכיפורים של שבט (ע"פ מיתחא איכ"ר וירושלמי תענית פ"ד ר"ה), שזון נוראי זה של רציחה באופן הנוראי שרק שייך, הוא כל ניתן לתיאור כלל, ועל כך, גם משיב ה', גם קיום התוכחה של אכילת הבנים היתה צריכה להתיקיים באופן נוראי שרק ניתן לשאול, אמנה שיהיה בן יחיד שאהבתו אהבת נפש, ומדרתו אותו טפחים, היא תחשו אותו יחד עם קרובותיו, ותאכלנו אברים אברים, נורא נוראות!

מוסיף רבי יוסף וכותב, שיבטי בחרותו, כשהגאון רבי איצלה פטרבורגר זצ"ל עלה בסוף ימיו לעיר"ק וירושלים, שמע ממנו באחד מדרשותיו שם בהם עורר אודותו של שאן להאנח על יסורים, וזאת משום שהם ממרקין עונותיו של אדם, כמו שאמרנו בברכות ה' א' והאריכו שם בשבט ומעלת היסורים, נמצא שם בעצם מתנה גדולה ונפלאה מה, אלא שהוסף והביא מאמר ח"ל נוסף, בעירובין מ"א ב', "שלושה יבדים מעבירין את האדם על דעתו ועל דעת קונו, אלו הן: עובדי כוכבים, ורוח רעה, ודקדוקי עניות", שישם סיוען שלא די שאינם ממרקין עונותיו אלא אדם, אלא מוסיפים לו עונות, בזה שמעבירין אותו מדרתו ומדעת קונו, ועל יסורים לא ראו להאנח. נמצא שהמדרש ביסורים אדם הם טובים או לאו, אם יש להאנח עליהם או לאו, הוא מה יוצא מהם, אם הם ממרקין עונותיו, יש לשמוח בהם, אך אם הם מגדילים עונותיו, יש להאנח עליהם. על פי יסוד זה, הוסיף וביאר, שהנה במעשה נוראי זה של אשת דואו בן יוסף ושבט בני משפחתה, הרי ימים ספורים אחרי שאכלו את הבן הקטן, שוב חזר הרעב והכה בהם קשות, עד שמתו ברעב, כשאר רובם המוחלט של בני ירושלים כדאיתא במדרש, ורק לחשוב על המחשבות הנוראות שעלו להם לאחר המעשה של השחיטה והאכילה, שאינם ניתנים כלל לתיאור, ומעשה זה היה עבורם יסורים קשים ממות. ובכל זאת, שכללו לבית דין של מעלה, אין כלל צד בעולם שחשב לה את אותם יסורים כיסורים הממרקין עונותיו של אדם, אלא אדרבה, יסורים קשים אלו נחשבו עבורם כאיסורין תמורה ביותר של רציחה ושפיכות דמים, והם הוסיפו להם במנין עונותיהם והגדילו עונותיהם והעבירו אותם על דעתם ודעת קונם, ועל יסורים אלו קונן ירמיה לפני ה', "רָאָה ה' וְהִבִּיטָה לְמִי עוֹלָתָה כֹּה", מדוע אין זה יסורים הממכרים וממרקין עונותיהם, אלא רק יסורים המגדילים עונותיהם ומעבירים אותם על דעתם ודעת קונם, אם כן אינו הטבה יש בכך.

ומשיבו ה' "אם יתגר במקדש ה' כהן ונגביא", תכליתם של היסורים בעולם, הם לעורר את חוטאים להיטיב את דרכיהם ולשוב בתשובה שלימה לפני י"ת, ועל כך, כשחשאו שראלי, במקום לעשות להם יסורים שיחזרו על דם בתשובה, וקב"ה מרוב רחמי וחסדיו שלח ביד עבדיו הנביאים דברי מוסר כדי לעוררם בתשובה, כדי שיהיו תמורת היסורים, ובני ישראל היו צריכים לקבל את שליחותם ולשוב בתשובה שלימה לפניו. אלא של אד"י שבני ישראל לא שמעו לתוכחה הנביאים ולא שבו בתשובה, הוסיפו חטא על פשע והלכו והרעוהו במקום המקדש וביום המקדש, הם לקחו את התוכחה שהיה הטוב והפכה לרע ולעבירה ועוין, על כל מדה שכלל מדה לפני ה', הם, ואף את היסורים שנתן להם בעת החורבן כעונש על חטאיהם נוראים אלו, לא נתן כיסורים הממכרים וממרקין, אלא כיסורים המגדילים עונותיהם ומעבירים אותם על דעתם ודעת קונם. נמצא שכלל שנתבונן יותר ויותר במשפטי ה' הנוראים, בשעת החורבן ובשעות קשות אחרות שעברו עלינו, נמצא שיצדק ה' בגל דרכיו וחסדיו בגל מעשיו."

חילוקא דרבנן

כתב רש"י (ויקרא כ"ו ה'), "והשיג לכם דיש את בציר. שיהא הדיש מרובה ואתם עסוקים בו עד הבציר, ובבציר תעסקו עד שעת הזרע".

עיי' ברכות ל"ה ב', "רבי שמעון בן יוחי אומר, אפשר אדם חורש בשעת חרישה, וזורע בשעת זריעה, ומקוצר בשעת קצירה, ודש בשעת דישה, וזורה בשעת הרוח, תורה מה תהא עליה. אלא בזמן שירא ישראל עושיין רצונו של מקום, מלאכתן נעשית על ידי אחרים...". ומבואר לכאורה שאין זה ברכה שיהיו עסוקים בדיש כל הזמן, דא"כ לתורה מה תהא עליה".

וצריך ביאור!!!

מעשה רב

המכונת המפוארת המקושטת בשלל צבעים, נסעה לאיטה כשהיא מקדמת את הרוקדים והולכים אחר 'ספר התורה', בשירה ובזמרה, לכבוד הכנסת ספר תורה לבית המדרש. ראוהו התבונן בקישוטים שצוירו בידי אמן על דפנות המכונת לכבודו של תורה, והנה הוא מבחין בדמות 'שני לוחות', שכתוב בהם 'עשרת הדברות'.

השיח ראוהו את הרהורי ליבו בפני שמעון ידידו המהלך לצידו, הרי כתבו הפוסקים (מ"א סי' א' סק"ט) שאסור לקבוע 'טבלה' (בה עשרת הדברות, מחשש שישארו שרק הם עיקר התורה, ואילו שמעון משיבו, שכבר נהגו הרבה קהילות קדושות בישראל לקבוע לוחות שכלאו בתוך בתי הכנסיות ובתי המדרשות, וכנראה שלהלכה למעשה נהגו להקל בזה.

בנין חידות

איך יתכן 'עוסק במצוה', שאם יהיה בשבת 'פטור מן המצוה', ואילו אם יהיה בחול, אינו פטור

השאלה היא, הצדק עם מי ?

השאלה היא, הצדק עם מי ?

מענינא דסדרא

"אמר רבי יהושע בן לוי, אסור לאדם שיהלך ארבע אמות בקומה זקופה, שנא' (ישעיהו ו' ג'), מלא כל הארץ כבודי" (קדושין ל"א א').

היאך יש להקשות על דין זה, ע"פ פרשתינו.

לרפואת השלמה של האשה החשובה מרת רוחמה חנה בת גיטל בתוך שאר חולי ישראל

לרפואת השלמה של האברך החשוב ר' יוסף בן מלכה בתוך שאר חולי ישראל

כל הזכויות שמורות לאיחוד החידודים ולרבנים הכותבים - מודיעין עילית - ארץ ישראל

עת הם כבר לא היו מהקהילות החרדיות היחידות. נס ההצלה של יהדות אמריקה, היתה בבואם של כמה מגדולי ישראל לחבל ארץ זו, והמהפכה הגדולה שחללו בה, שתהיה מציאות של ישיבה קדושה, שלומדים בה בעמל כבישיבות הקדושות בליטא ובפולניה. ראשי הישיבה שהקימו בה עולה של תורה, יחד עם אדמו"רים חשובים שיסודו בה את קהילות הקודש, כל אלו יחדיו הצליחו ליצור מציאות חדשה ביבשת, שיתכן ויהודי יוכל לשמור שבת כראוי, ואף לעסוק בתורה בעמלה, ולשלוח את הבנים לישיבות קדושות, לגדול לתלמידי חכמים מופלאים.

רבי דב מעולם לא נרדם על משמרתו. מרביתו שאצלם קיבל תורה והנהגה, למד שתפקידו של הרב להבחיץ ולזהות כל פרץ וצווחה עוד בתחילת דרכם, וכך לנסות להתמודד עמם ולמגרם בעודם קטנים. ובסייעתא דשמיא המרובה שליוותה אותו, שמן הסתם כוחה הרב היה מהתפילות הרבות ששפך כמים על קהילות ועל כל עם הקודש, הצליח לעמוד על משמרתו, להצליח ולעיל את בני קהילות מכל צורה וצוקה רוחניים, המונעים נגע ומחלה.

במשך שנות דור שעברו וחלפו, זקנו של רבי דב ירד על פי מידותיו, והוא זכה להגיע לימי הזקנה והישיבה, ועדיין רוחו הצעירה היתה עמו, להנהיג את הקהילה בדרכה של תורה, לשמור עליהם מכל משמר, ולהדריכם בנתיבות התורה והעבודה.

הפרץ הגדול ראה רבי דב ב'מהפכה הטכנולוגית' שעברה על מקומו. היה זה לפני כשלושים שנה, כאשר החל להתפשט השימוש במכשירי 'מעבדי נתונים', שבמשרדים רבים הכניסו את המכשיר הלזה, שמלבד צרכי עבודה, התחילו גם לייצר ולתכנת עבורם 'משחקים'. עד לאותה תקופה, המכשיר הדיגיטלי שייעודו למשחק, היה אך ורק 'משחק פיירמאן', בו יכלו ילדים לשחק ולהיזיז אנשי כיבוי אש על גבי מסך קטן, הקופצים ורצים בכדי לכבות את אותה אש דמיונית. במשך הזמן המשחקים השתכללו, והוסיפו בזה גם משחקי שוטרים וגנבים, אך הצד השווה שבהם היה, שהם היו רק משחקי ילדים, וככל שהילד התבגר, הוא התרחק מהם ומשכמתם, שכידוע הוא המודד למשחק האם הוא רואי לבוא בקהל או לאו, אם ככל שעוברים הימים והילד בוגר, האם הוא מתרחק מהמשחק או מתקשר אליו יותר ויותר. המכשירים החדשים היו בנייהם באופן מעניין ומרתק יותר, כאשר אל המשחק נלוו אורות וברקים, קולות שונים ומשונים, מה שהפך את המשחק ליותר מושך, וכך גם כשהגדילו, לא נתשו את המשחק בו.

בשיחה שסמר בליל שבת קודש, סיפר שבאותו שבו, כאשר נזקק להכנס למשרד מסוים, ראה לתדהמתו גוי מבוגר ומנהל העסק, כשהוא משחק במשחקי הבל אלו ללא כל בושה. ואמר, אם המצב הוא שגוי המכובד בעיני עצמו יכול לישב במרכז המשרד ולשחק במשחקים אלו, אותה ועומתה הוא שהם מהווים עבור ילדיו סכנה גדולה ועצומה לכל המשך עלייתם הרוחנית וצמיחתם התורנית.

באזירת ההפקרות השוררת באמריקה, רבים היו אלו שלא הבינו בשל מה יצא הקצף. וטענתם היתה, מדוע כל דבר טוב ומועיל שיוצא ומתגלה, הרבנים צריכים להרוס לנו עם חששות שוא. והוסיפו וטענו טענות הבל וריק, עד שסוף סוף הומצא משחק שיכול לגרום לילדים לישב בשקט ולשחק, גם את זה הרב צריך לאסור ולצאת כנגד. לצערו הרב של רבי דב ויתר אלו שהלכו אחריו, היו לא מעטים שהרשו לילדיהם לשחק במשחקים אלו, שמשנה לשנה השתכללו עוד ועוד, וככל שגדלו הנערים, התחברו יותר ויותר למכשיר, והיו מנוערים מכל דבר טוב, והתרחקו משמירת התורה והמצוות.

כאשר ראו בני הקהילה את השפעתם הרעה של אותם המכשירים, שאחוזים רבים מאלו שלא שמעו לקולו של הרב למנוע משחקים אלו מילדיהם, אותם הילדים נשרו מדרך החיים והתורה, והולכו להם לחצוב בורות נשברים עם מים מלוחים ומדוחים, האחרים למדו מהם עד כמה יש לנקוט שמירה על נפש הילד, וכל זהירות אינה מיותרת במצב זה.

ככל שעברו השנים, כוחות הטומאה בעולם התחזקו, והמכשיר המגושם שעד לאותה תקופה שימש רק כמעבד נתונים, השתכלל רבות והפך את שמו למחשב (קומפיוטר בלע"ז), שבו ניתן לבצע פעולות לרוב, כאשר כל שכלול

שרבים חללים הפילה, והרצון למקצוע' ולימודי ה'השכלה הגבוהה' היו בעוכריהם, שעצומים כל הרוגיה. הדור הצעיר שהלך למקומות אלו כשהם עדיין שומרי תורה ומצוות, שבו כעבור זמן מה כשהשליכו מאחורי גוּם את כל התורה והמצוות, והפכו להיות מחללי שבתות שדינם כגוים גמורים, ולא זו בלבד, אלא חלק גדול מהם אף נשאו בנות אל נכר, וזנו אחרי אלוהיהם, ואבדו מתוך הקהל.

יחידים היו אלו שמסרו את נפשם, והעדיפו עניות מחפירה עם חיי העולם הזה והבא, על פני רווחה כלכלית, שאין בה לא הנאה וסיפוק בעולם הזה, ובודאי שלא לעולם הבא, ובזיעת אפם אכלו להם, ושלחו את ילדיהם ללמוד תורה אצל מלמדים יראי שמים, והרבו לשפוך תחינה ותפילה לפני שוכן מרומים, שישמור אותם ואת בני ביתם מכל דבר רע, ומכל מיני משחית ופורענות, ויפתח את לבבם לעבודת ה' ולעמלה של תורה, ואכן ה' קיבל את תפילתם, ואף בניהם המשיכו בדרך התורה ועמלה וקיום המצוות.

אחת מהקהילות הללו, של שומרי תורה ומצוות, היתה קהילת 'תפילת רבים', שבאחת מערי מדינות 'ארצות הברית של אמריקה'. הדור הראשון של בוני הקהילה היו אותם אלו שמסרו נפשם לשמור שבת למרות הקושי העצום שהיה בשמירתה באותם ימים. הם התאזרו בגבורה עצומה לשמור תורה ומצוות, דבר שכלל לא היה פשוט בתקופה זו ובמקום זה, והצליחו לעבור את מוראות הזמנים ולהשאר נאמנים לה' ותורתו, ואכן רובם ככולם זכו שבניהם המשיכו בדרך ה' והקימו בתים נאמנים בישראל, שחינכו אף הם את בניהם לשמירת תורה ומצוות, ולעשות רצון אבינו שבשמים.

רבה של הקהילה, הגאון רבי דב אנקענעווינטשטייטער*, היה 'אש להבה' בשמירת התורה והמצוות. מראהו כשישוק ועוסק בתורה כשמחת נתינתה, גרמה לרואים להתחזק בלימוד ועמל התורה. עצם המראה של הרב העומד בתפילה כ'עומד לפני המלך', ומתחנן 'כיעבד לפני רבו', הכניסו בבני הקהילה יראת שמים מרובה. כל בני הקהילה ידעו, שרבים יעשה כל אשר לאל ידו בכדי להציל אפילו יהודי אחד, לקרבו לה' ותורתו, וללמדו אורחות חיים. בשיחותיה הרבות היה מעורר רבות על שמירת התורה בלא לוותר על קוצו של יוד, ועל המחויבות של כל אחד לקבוע לו עת זמן ללימוד התורה ועמלה, והיה מסיים, שכל זכות קיומנו בשמירת התורה והמצוות, יכולה להמשיך לדור הבא, רק אם נקבע יתים לתורה, ונקפיד על כל מצוות התורה לקיימם כתיקונם, אבל אם חלילה נפסח על שתי הסעיפים, גם אם נשמרו חלק מהתורה והמצוות, וחלק אחר לא נשמר כראוי, חלילה, האסון הנוראי של איבוד היהדות של הדור הבא אחרינו יבוא מהרה, שהם ירשו לעצמם ויותר על מצוות נוספות, עד שישארו עם כמה מנהגים יהודיים, כאכילת 'אפילטע פיש' בשבתות, 'סופגניות' בחנוכה ו'אוזני המן' בפורים, ומלבד זה לא יהיה להם כל קשר ליהדות, וכבר לא ירחק הזמן, ובניהם ישאו נכריות, ויאבד זכרם מעם ישראל, כפי שלצערנו הרב כולנו יודעים ומכירים מה שקורה בקהילות שאינם שומרי תורה ומצוות במלואן.

למרות שרבי דב היה צעיר לימים, בחסד ה' עליו בני הקהילה נמשכו אחריו בחבלי קסם, ושמעו לדבריו והלכו בנתיב שסלל להם באדמת אמריקה הריקנית. ואכן קהילה זו היתה חלק מהבטחה הגדולה של 'כי לא תשכח מפי זרעו', שאנו מובטחים מפי מי שאמר והיה העולם, שהתורה לא תשכח מעם ישראל, והם אלו שזכו להיות בחלק חשוב זה של הבטחת ה'.

שמירתו הרבה של רבי דב על בני קהילתו, לבל ידחו אחר המדיחים, עמדה להם שרובם ככולם של חברי הקהילה שלחו את בניהם ללמוד בישיבות קדושות, בה התחנכו על טהרת הקודש, ובהשקפת התורה, עד שהיו אומרים על קהילותם, שהיא מהיחידות בממריקה החומרנית, שיש ביניהם כאלו שזכו, ידעו והבינו, שעיקר חיותו של האדם הוא לא הדולר והעושר, ה'ציקנס והפיצה, הסלון והוויטרינה, אלא התורה והמצוות שמקיימים ועושים, שבהם זוכים בחלקם בזה ולעולם שכולו טוב.

גם הדור השני שזכה והקים בתים נאמנים לה' ותורתו, המשיך ללכת בדרך התורה הקדושה, כאשר באותה

מאז שעם ישראל קבלו את התורה שעמה ירדה שנאה לעולם, לא הפסיקו אומות העולם לשנוא ולרדוף אותנו, כאשר הסיבה ההגיגית היחידה שיתכן ועומדת מאחורי שנאתם זו, שאינם יכולים ומסוגלים לראות את הנהגתם המיוחדת של בני ישראל, העם הנבחר בתורתו ובמצוותיו, במיוחד מול התנהגותם חסרת המעצורים והגבולות, אשר כל שחי ומאוס נחשב בעיניהם, והתגרות יצריהם, היא מטרה ותכלית בפני עצמה, וכל מחשבותיהם ומעשייהם סביב הכיעור והדומה לו.

בכל הדורות גזרו גזירות קשות על ה' ותורתו, וטבחו ושחטו אבות ובניהם, אימהות ועולליהם, כאשר המטרה החשובה שעמדה מול עיניהם היתה, לטמאות את עם ישראל, שלא יהיו עם נבחר ושונה מהם, ויחד עם זאת חפצו שחלילה יתבוללו בני ישראל הקדושים בין גויי הארצות הטמאים ומשוקצים בגילוליהם ותועבותיהם.

דור דור ונסינותיו וקשייו, היו דורות בהם היה צורך לקפץ לתוך להבות האש האדירות והלוהטות בשאגות 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד', לבל יטמאו אותם בגילוליהם. היו דורות בהם פטשו את הצוואר לשחיטה, בכדי שלא לכרוע בך לצלמים, והיו דורות שבהם ברחו לעירות בהם נטרפו בידי חיות הטרף, או אבדו בימים והיו טרף לשיני הדגים, והעיקר להינצל מהאסון הנוראי ביותר, לבגוד בה' ותורתו, ולהחליפם באל אחר ובתורת כזב, אשר כולם הבל וריק ועצביהם עינים להם ולא יראו, אוזנים להם ולא ישמעו, ואף לא יהגו בגרונם, וכמוהם יהיו עושיהם, ועל כל הגיבורים הללו, שהשליכו נפשם מנגד, ומסרו נפשם על קדושת ה', עליהם ועל כמותם נאמר, שאין גבול וקץ לדרגתם הרוחנית הגבוהה והעצומה.

בכל דורות השמד שעברו על אבותינו ואבות אבותינו, רובם המוחלט מסרו נפש בלא כל היסוס, בהגיע רגע האמת בו עליהם היה להחליט אם הם אחרי ה' או חלילה אחר הבעל ושאר הגילולים, מנשרים קלו ומאירתי גברו לעשות רצון קונם וחפץ צורם, ובשמחה ובששון מסרו נפשם על קדושת השם, הם וכל בני משפחתם, כאשר בודדי בודדים היו אלו שכרעו בך לבעל, ופחדו מלמות מות קדושים, וביכרו את חיי הבל והריק על פני הזכות הגדולה והעצומה ביותר, ליהרג על קדושת שמו, ומאז ועד מיתתם חיו במחשך ובהתוהו, כאשר לבבם מלא בחרטה וניחומים על מה שעשו ולא היה את העוז והתעצומות לעזוב את דרכם הרעה ולשוב בתשובה שלימה לה' ותורתו.

במשך האחרון שעברו עם ישראל לפני כשבעים שנה, לא ניתנה כלל הברירה להמלט מהגזירה ולחיות חיי הבל ועיבת התורה ומצוותיה, אלא כל מי שהיה יהודי, גם אם התכחש לזה ולא קיים מעודו מצוות, גורלו היה יחד עם שאר היהודים מהם ברח וסלד כל מימו. הנאצים ימ"ש החמירו בחוקי הגזע עד שגם מי שלא היה כלל יהודי, די היה אם נמצא אב יהודי בשלושת הדורות הקודמים, בכדי שייחשב כלפיהם כיהודי, ודינו וסופו נחרץ כשאר היהודים. באותם מחנות ותנאים קשים מנשוא היו יחדיו שומרי התורה והמצוות, עם פוקריה ועוזביה, באותם קרימטוריום נטרפו גם נוסרי התורה ועמליה, ואף אלו ששנאו את התורה עמליה ושומריה, ולא הססו כלל שיזו עליהם את המים הטמאים והמשוקצים. באותם הזמנים ראו כולם מה השיגו ולמה הגיעו ברדיפתם אחר הגויים ובחשק ורצון שחלילה 'ככל הגוים בית ישראל'.

ומאז שבחסד ה' על עמו ישראל וברחמי המרובים נפלו אותם רשעים ימ"ש, ושארית עמי ישראל ניצלו, אלו שעלו לארץ הקודש, ושמיכו משמד לשמד, משמד של רציחת הגופות, לשמד רציחת הנשמות, כאשר אלו שעמדו בראש השלטון בארץ הקודש, עשו כל אשר ביכולתם להעביר את יושבי הארץ על דעתם ודתם, לנתקם מדרך עץ החיים, ומקיום התורה והמצוות. ולצערו הרב, מחמת חולשת הלבבות הרבה שהיתה עקב המלחמה, וביטול הקהילות, ובפרט אצל אלו שעלו מ'ארצות ערב', שרבים לא עמדו בפרץ, וכשלו בנסינות הקשים והמרים, ואיבדו את עצמם ואת יוצאי חלציהם, ששם ישראל לא יזכר עליהם עוד.

גם בארצות הגולה היה כן, שאמנם בחסד ה' עליהם השלטונות לא נלחמו כנגד שמירת התורה והמצוות, אלא 'צר הקיים' והתלחמה על הפרנסה, היא זו

סיפור ושאלה בציוד?

המשך מעמוד הקודם

אזכור אג כפי החלפתה לייחוד הפרשה עם פרש"י.

את עצמו ובני ביתו שימוש במכשיר נוראי זה, אך בכל פעם ששמע על עוד אסון נוראי של התדרדרות יהודי נוסף, נער או נערה, איש או אשה, הוא לקח את הדברים למעמקי ליבו, והיה מוסיף להאנח ולכאוב את הצרה הנוראה וגזירת השמד האימה בה התנסה דורינו או הקרוב לגאולה.

במהלך שיחתו האחרונה בליל שבת בין 'קבלת שבת' ל'מעריב' בהיכל בית הכנסת, בה שוב עורר על נסיון השמד הנוראי העומד בפתח, שאלו הנופלים בה נשמתם אינה עולה בלהבות השמימה, אלא יורדת לעמקי הגהנום, והאסון הנוראי שנשמע בכל עת חדשים לבקרים, על רבים שאבדו מתוך הקהל לנצח נצחים, ועל נסיונות אלו ודומיהם אמרו גדולי האמוראים שהם מופלעים וחוששים מימים אלו של 'קבלת דמשיחא', ועל כל אחד ואחד לשמור את עצמו ובני ביתו מהמכשול והסכנה העצומה הזו, ותוך כדי הדברים השמיע רבי דב אנהה יתירה, שלאחריה חש ברע, ולא יכל להמשיך את שיחתו.

עוד באותה השבת פונה רבי דב לבית החולים הסמוך, ומבואצו שבת קודש התבשרו כולם בבשרה הקשה, ש'שבשה ארון האלקים', ורבי דב עזב את כלו לאנחות בתקופה קשה זו, של מסעי השמד הממוחשבים.

בהלווייתו רבת התוגה שיצאה מבית מדרשו, בהשתתפותם של קהל אלפים ורבותו, עמד מן שליט"א והספידו על מעלתו בפרץ פגעי הזמן, ועל מסירתו נפשו לכל דבר שבקדושה, שבאה יחד עם התמדתו העצומה בתורה במשך למעלה מתשעים שנה רצופות, כאשר אף בימי הזעם והעברה במלחמה העולמית האחרונה, וגם כשבא על אדמת אמריקה המתירנית, לא שינה כמלא נימה מדרכה של תורה ולא מש מתוך אהלה של עמלה של תורה וביורוד ההלכה.

הוסיף מרן שליט"א ואמר, שכל עוד עמד רבי דב ונלחם בכל כוחותיו כנגד פגעי הזמן והשמד הרוחני העולמי הקרב אלינו, אולי היה מקום שאדם ינחם את ליבו שכל עוד אין לו את המכשיר המשחית בביתו, הרי שלום עליו נפשו, אבל כעת, עם הסתלקותו מהעולם, כל אחד צריך לחוש לנפשו ולנפש בני ביתו, וגם אם הוא נקי לביתו, בכל זאת, כל עוד יש במקומו ובעירו כאלו שאינם מבינים את חומרת האיסור הנוראי וסכנת גזירת השמד העולמית הלזו, מצבו של כל אחד ואחד מסוכן עד מאוד, וצריך רחמי שמים מרובים.

מרן שליט"א סיים את דבריו בדמעות שליש, שה' ירחם על שארית עמו ישראל, ועל בני הדור הזה, ויציל אותנו מפני שמד נוראי זה, ויחיש לנו את משיח צדקינו לגאולה במהרה ביימיהנו, ותתקיים בנה נבואת ישעיה' *בְּעַלְמֵי הַמָּוֹת לְצַעַז וּמְיַחָה, וְאֶלְקִים יְמַלְא מְעַל כָּל פְּנִים וְחֻרְפָּת עַמּוֹ יְסִיר מֵעַל כָּל הַאֲרָץ כִּי ה' דָּבָר.*

כשיים מרן שליט"א את הספדו עם דברי אזהרתו הנוראים, פנה דוד אל שלמה ורחמו ושאלו, מדוע מרן שליט"א חושש כה רבות גם עלי ועליך שאין לנו בית כל מכשיר שניתן להגיע על ידו לרשת האימה והנוראה, הרי אנו שמורים ועומדים מפני מפילה זו לעומק עמק הבכא. השיבו שלמה, דוד יקירי, כאשר תקיים את ההלכה המפורשת בשו"ע ללמוד את הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, ותנהג כירא שמים הלומד גם פרש"י, כפי שכתב השו"ע בסעיף ב', *תבין ויתב את דברי מרן שליט"א ופחדו הנוראי מפני הבאות.*

לשימוש זה כ'מסומם' המכור ל'סמים'. **רבי דב** שתמיד עורר על הסכנות שבמכשירים נוראים אלו, ראה מנחם עיניו 'לבלע את הקודש', היאך בחורים ומבוגרים שנחשפו לרשת נוראה זו, מאבדים את כל מעלותיהם הרוחניות הכבירות, ומפסיקים לשמור תורה ומצוות, ואף מגיעים למצב שאינם נוטלים ידים לאכילה ולא מברכים ברכות הנהנין כלל, דבר הטבוע בלבבות כבר מגיל שנתיים שלוש, מראה נוראי זה, יחד עם הסיפורים המזעזעים ששמע בכל עת, על עוד משפחה שנתפרקה, ה"י, על עוד בחור שעזב את הישיבה, ר"ל, ועוד כהנה וכהנה, גרמו לו שבר קשה מנשוא.

ברשותו אותם נשא בפני בני קהילתו, או בכל מקום אחר, עורר את השומעים על כך, שרשת זו הולכת להיות האסון הנוראי הגדול ביותר שעברה היהדות. הוא היה מספר את זכרונותיו מלפני שישים ושבעים שנה, כשעלו אותם שרידי חרב, ורובם הגדול נטשו את יהדותם, ואף בחלק שנשארו קרובים אל ה', חלקים רבים מהדור השני אבד מה' ותורתו, ונתבלבלו בין גויי הארצות. אם לא נעצור את המשחית, זעק מנמת לבנו, מי יאשרו שומרי תורה ומצוות.

בימים אלו, כך זעק רבי דב מעל כל במה ציבורית, נשמעת זעקתו של מתתיהו כהן גדול בימי היוונים, כאשר רבו המתיוונים, ונראה היה שחלילה לא יהיה שארית לישראל ושם ה' לא ישמע עוד, 'מי לה' אלי, מי הם אלו שרוצים להיות היחידים שהם ובניהם ימשיכו את התורה וקיום מצוותיה, מי הם אלו שמאמינים בכחם לעמוד מול כוחו הרב של היצר הרע ולזעוק ה' הוא האלוקים, ולא לכרוע ברך לחיי ההבל ועזיבת קיום המצוות, מי הם אלו שעליהם התקיים הבטחתו הנצחית של ה', 'כי לא תשכח מפני זרעו', עליהם לבער את המשחית מבתיהם, ולהבלי מתוך הרשת הרעה הלזו, ולהרבות בתפילה ותחנונים שיאמר למשחית הרף, ויציל אותם ואת זרעם מאסון נוראי זה של שמד רוחני וגשמי מוחלט.

רבים לא הבינו בשל מה יצא קצפו של רבי דב על רשת תקשורת זו. היו גם כאלו שבאו אליו וטענו לו שצריך להיות ריאלי, ולא יתכן שהרבנים יצאו כנגד כל דבר תועלת שמתחדש בעולם, ובמיוחד טענו שאולי הרבנים מגזימים באסונות שיכולים לצאת מרשת זו. אך רבי דב לא שת ליבו לדברי ההבל שאמרו, והשיב להם באחת, הלא אמרנו לי יקירי, כך נהג לומר, אם חלילה לאחד מבני ביתכם היה 'חידק' בגרון או באוזן, והרופא הורה לכם לקחת אנטיביוטיקה של 'מוקסיפן' או 'רפאפן', האם הנכם מבינים איך עוזרת בליעת כדור לתוך המעיין לסייע לרפואת האוזן, וגם אם הרופא יסביר את השפעת התרופה, שמתברר שלא תבינו, ובכל זאת תרכשו את התרופה ותשתמשו בה, כי אתם סומכים על דברי הרופא, יחד עם ידיעותכם הברורה מכל הפעמים הקודמות והאחרות שבהם ראייתם כי המציאות מוכיחה שכדורים אלו בחסד ה' מסייעים להתרפאות מהמחלה. לצערי הרב, אמר רבי דב, אני לא צריך הסברים מה רע ברשת זו, כשאני רואה מה אירע לכל מי שהתחבר והתקשר אליה, שתוך קצר גלישתו ברשת מגלישתו מכל חיי העולם הזה והבא, וכדאי גם כדאי להתאמץ מעט ולוותר על מעלות שישנם ברשת הבלתי חסומה, בכדי להשאר נאמן לה' ותורתו.

רבי דב דיבר ועורר בכל עת, בפני כל מי שרק הסכים לשמוע, ובכל מקום בו נתנו לו את האפשרות להשמיע את דבריו, ואדות החובה היתרה שיש לאדם לשמור

שהוסיפו בו, גרם להרבות תומאה רועו בעולם, ורבי דב עורר בכל עת את שומעי לקחו ובני קהילתו, על הזהירות הרבה הנצרכת בשימוש בכלי מסוכן זה, לבל ינזקו ממנו, ויאבדו את דרגתם הרוחנית עליה עמלו ויגעו.

לפני מעט יותר מעשור, כאשר התקשורת בין מחשבת' השתכללה, השטן ראה בזה הזדמנות אדירה וחסרת תקדים, שבעזרתה יוכל להקים רשת בה יתפוס את כל באי העולם, ותוך זמן קצר, ובמהירות בלתי נתפסת, זממו של השטן עלה בידו, שהצליחו ליצור 'רשת עולמית' למחשבים, אשר כל המחשבים בעולם מחוברים יחדיו, וכל אחד יכול להגיע לכל מקום ולכל מחשב, כאשר הרעיון הכלכלי הטמון בזה היה, שכל אחד יכול להגיע לכל מידע ולבצע כל הזמנה, גם בחבלי ארץ נידחים ורחוקים, והכל מתוך הבית בישיבה על הספה בסלון הממוזג.

רשת עולמית זו, ה'אינטרנט', התבררה כמקוש ופצצה עולמית שההרס בה רב על התועלת עשרת אלפי מונים. המציאות שבה כל זב וטמא, מתועב ומשוקע, יכול להעלות את הגיגיו על לוח רשות הרבים, וכל אחד יכול לראות את הדברים ולהטמטם בהם, הוא דבר שלא היה מעולם, והמציאות המרה מנשוא הוכיחה, שכל באיה לא ישובו, שכל אלו שהחלו להתחבר לרשת זו, 'אלשו' בה ונשתעבדו בתלות מוחלטת בה, עד אשר אינם יכולים כלל להתנתק ממנה, וכל שעה קלה, בכל עת וזמן, צריכים להתחבר ולגלוש עוד ועוד אל עומק עמק הבכא, למעמקי מימי התהום העכורים, אשר רבים מבאיה לא ישובו.

אחד מחלקי האסון הנוראי שהתחברות לרשת נוראה זו, מלבד החששות הנוראים של ג' העבירות החמורות שמצוי שנכשלים שם, היא המציאות הנוראה של שריתת הזמן, שכאשר מתחברים למכשיר זה, מקבלים 'התמדה' שאינה יודעת גבולות, שעות הלילה העמוקות עוברות ביעף, ואחריהם היום שבא בעקבותיהם, ורבים איבדו כל צורת חיים אנושית, עד שאינם יכולים לעשות דבר משהו אי יכולת הפרוש ולהתנתק מרשת הזמן, והחליפו את חיי המשפחה והקהילה בתהום עמוקה זו, עד שאינם מפסיקים מגלישתם זו לתפילה בציבור, אלא מתפללים ברגע האחרון בקרן זווית בביתם, ובמשך הזמן, מפסיקים להתפלל לחלוטין ר"ל, ואין צריך לומר שעוזבים את תלמודם ומבטלים את קביעותיהם בלימוד התורה, ובעקבות כך, במשך הזמן, גם מפסיקים לשמור תורה ומצוות.

ככל שרשת זו התפשטה והתרבתה שימושיה, נשמע עוד ועוד על בתים שהתפרקו, אנשים שעזבו את הדרך, והלכו להם לחצוב בורות נשברים ממי מדמנה אלו המצויים לרוב במעמקי הרשת. הם לא הרגישו כלל שיצרו סיכך אותם בנבכי רשתו שפרש להם, וכדגים ים הנתפסים ברשתות הדייגים בהמוניהם, גדולים וקטנים, כך ר"ל נתפסו רבים בנבכי רשת נוראה זו, צעירים רבים ואף מבוגרים, דבר שלא היה מעולם, שאדם מבוגר ובעל משפחה יכול לעזוב את משפחתו ומעמדתו, ולהעלים את שם במצולות החטא ולהאבד מתוך הקהל, כאשר גם אלו שמלאו את כרסם בלימוד התורה, אינם חסונים מהדרדרות רוחנית נוראה זו.

הנורא שבאסון זה, שבדומה לעבודה זרה של 'בעל פעור' בימיהם, עומד לנו בעל פעור זה שבדורינו, אליו נצמידים ומתחברים, וקשה לפרוש ממנו, עד שמאבדים את טעם והנאת החיים, והרי הם 'מכורים'

מנין בלימוד פרשתנו עפרש"י 'בין דוד את דברי מרן שליט"א ופחדו הנוראי מפני הבאות' ?

אנקנענוויטשטייטער - העומד כנגד הרוד.

תשובה ל"סיפור ושאלה בציוד" מלינון שבוע שעבר
בתשובה לשאלה, מנין בלימוד פרשתנו עפרש"י יפה רוחו של ר' שלמה, שאין כל ראייה על מידע הסיים את לימוד הפרשה, שבה אליו רוחו כבתפילה כדברי מרן שליט"א, כאשר למד והבין שאותם מחשבות הסרוק שעלו לו כשנודע לו שיעמוד לקבל סכום עתק, אינם מעידים כלל על מצבו, אלא הם חלק מהנסיון של העמידו בו, וזאת מדברי רש"י כ"ה ל"ו, ע"פ, *"אֶל תַּחַם מֵאוֹן נֶשֶׁךְ תִּרְבִּית וְיִבְרָאת מְאֻלָּתֶיךָ וְחִי אֲחִיךָ עִשָּׂר"*, וביאר רש"י, *"ויראת מאלהין. לפי שדעתו של אדם נמשכת אחר הרבית, וקשה לפרוש הימנו, ומורה לעצמו היתר בשביל מעותיו שהיו בטלות אצלו, הוצרך לומר ויראת מאלהין. או התולה מעותיו בנבכי, כדי להלוותם לישראל ברבית, הרי זה דבר המסור ללבו של אדם מחשבתו, לכך הוצרך לומר ויראת מאלהין"*. כשאשר יש לאדם סכום מעות והם בטלות ואינם מוספות על ידו רבית, הוא דבר קשה ודעתו של אדם נמשכת אחריו, ועל כן יש לאדם לירא מה' ולא לעשות כן, והה בדיוק מה שהיה לר' שלמה, שעלו לו מחשבות סרק אלו, והוא התגרר עליהם ושעה רצון אביו שבשמים, והפקיד את מעותיו הללו בקופה של גמילות חסדים, והרחיק בזה מצוות לרוב, ואף ברכה והצלחה בכל מעש ידידו עד עולם.

שפות הזוכים לשבוע עשיר
הרבנים א' הנב"ח
כונס ב - בני ברק - מדרש תנומה, ב"כ.
קופמן נ - מודיעין עילית - ועלתו לתרופה.
שליש נ - קרית ספר - ועלתו לתרופה.
מלז ב - בני ברק - ועלתו לתרופה.
דין א - מודיעין עילית - ועלתו לתרופה.
קסס ד - בני ברק - ועלתו לתרופה.
קליין נ - קרית ספר - ספר החינוך.
מונק א - מודיעין עילית - ספר החינוך.
הודעה נשלחה לשלח לזוכים. (במהלך החודש הקרוב)

תשובות לשאלות המתפרסמות בעלון זה, יש לשלוח בכתב ברור וקריא, בצירוף שם, כתובת וטלפון, עד ליום ג' בשעה 23.00 בלבד לפקס' 9741115 - (08) [מחר'ל: בקידומת 8 - 972 +] (24 שעות) [או למייל yaepstein@aol.com **עד יום ב' בערב בלבד**]

פרסים לשבוע זה: **"שורת צפנת פענח החדשות"** ב"כ
עוד ארבעה זוכים מסיפים, כל אחד בספר **"שבטא דינוקא"**, הלכות שבת המצויים בתנוקות ובלידים.
הפרס לשבוע זה על "סיפור ושאלה בציוד": **זוכים**, כל אחד ב **"אמרת למערכת בפקס ובמייל הנ"ל"**